

УРОК ЗА НАШЕТО ВРЕМЕ

Животът на Енох и на Йоан Кръстител е такъв, какъвто трябва да бъде нашият. Имаме нужда да изследваме живота на човека, преселен на небето, без да види смърт, и на човека, който преди първото идване на Христос бе призван да „приготви пътя на Господа, да направи прави пътеките Му“ – много повече отколкото правим това.

Опитността на Енох

За Енох е писано, че е живял 65 години и е имал син. След това „ходил по Бога“ 300 години. Още през онези първи години Енох е обичал Бога, боял се е от Него и е пазел Неговите заповеди. След раждането на първия си син имал по-висша опитност. Бил е привлечен в по-тясна връзка с Всевишния. Като наблюдавал любовта на детето си към него, семплото му доверие в неговата закрила, като чувствал дълбоката нежност на сърцето си към своя първороден син, той научил скъпоценния урок за удивителната любов на Бога към човека, проявена в дара на Неговия Син и в доверието, което Божиите чеда могат да имат в своя небесен Баща. Безкрайната, необхватна любов на Христос, се превърнала в тема на неговите размишления ден и нощ. С целия плам на душата си той се стремял да разкрие тази любов на хората, сред които живеел.

Енох „ходел по Бога“ не в някакъв транс или във видение, а изпълнявайки всички свои задължения в ежедневието. Той не станал отшелник, отделяйки се изцяло от света, защото имал да върши едно дело за Бога. В семейството и в разговорите си с хората той – съпругът, бащата, приятелят и гражданинът – бил твърд и непоклатим Негов служител.

Водейки активен живот, изпълнен с труд, Енох твърдо поддържал общуването си с Бога. Колкото работата му се увеличавала и ставала по-неотложна, толкова по-сериозни и постоянни били молитвите му. След като оставал известно време сред хората, тру-

дейки се за тях чрез наставление и пример, той се оттеглял, за да прекара необходимото време в самота, гладувайки и жадувайки за онова Божествено познание, което единствено Бог можел да му даде.

Общувайки по този начин с Бога, Енох все повече и повече отразявал Неговия образ. Лицето му излъчвало свята светлина, също както се излъчва светлина от лицето на Исус. Когато се връщал от подобни срещи на общуване с Бога, даже и безбожните забелязвали с благоговение небесния отпечатък върху неговото лице.

Със столетията вярата му ставала все по-силна, любовта му – все по-пламенна. За него молитвата била като диханието на душата. Той живеел в небесната атмосфера.

Когато бъдещето било открито пред него, Енох станал проповедник на правдата, занасяйки Божията вест на всички, които искали да чуят думите на предупреждение.

В земята, където Каин се опитал да избяга от присъствието на Бога, Божият пророк известявал чудесните сцени, преминали пред погледа му. „Ето – заявявал той, – Господ идва с десетки хиляди Свои светии да извърши съд над всички и да обяви за виновни всички нечестиви за всички зли дела, които... са сторили.“ (Юда 14,15)

Божията сила действала чрез този Божи служител. Усещали я всички, които го слушали. Някои от тях обръщали внимание на предупреждението и отхвърляли греховете си. Но мнозинството се подигравало с тази тържествена вест.

Божиите служители днес трябва да занесат на света една подобна вест за последните дни. Тя също ще бъде приета от мнозинството с неверие и подигравки.

Колкото се нижели годините, толкова по-дълбока и по-голяма ставала човешката вина, толкова по-мрачни облаци се събирали на небосклона на Божествения съд. Въпреки това Енох, свидетелят на вярата, вървял твърдо в своя път, предупреждавал, умолявал и поучавал, стремейки се да отблъсне вълната на злото и да задържи стрелите на възмездието.

Хората от онова поколение се подигравали на глупостта на този човек, който не събирал злато и сребро, нито се стремял към много притежания тук на земята. Сърцето на Енох копнеело за

вечните съкровища. Той гледал към небесния град. Видял Царя в красотата Му сред Сион. Колкото по-голямо ставало нечестието, толкова повече копнеел за Божия дом. Макар че бил все още на тази земя, чрез вяра живеел в царството на светлината.

„Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога.“ (Матей 5:8) В продължение на 300 години Енох се стремил към сърдечна чистота, за да може да бъде в хармония с Небето. В продължение на векове той живеел с Бога. Ден след ден копнеел да бъде в по-близко единство с Него, все по-тясно и по-тясно ставало общуването помежду им, докато накрая Бог го взел при Себе Си. Енох стоял на прага на вечния свят и само една крачка имало между него и земята на блаженството. Сега портите се бяха отворили. Живеенето с Бога, тъй дълго практикувано на земята, продължило и той преминал през портите на Светия град – първият от хората, който влязъл там.

„Чрез вяра Енох бе преселен, за да не види смърт, и не се намери, защото Бог го пресели; понеже преди Неговото преселване бе засвидетелствано за него, че е бил угоден на Бога.“ (Евреи 11:5)

Към такава връзка и общуване с Него Бог призовава и нас. Какъвто бе характерът на Енох, такъв трябва да бъде и характерът на онези, които ще бъдат изкупени от хората при Второто идване на Господа.

Опитността на Йоан Кръстител

Докато водеше своя усамотен живот в пустинята, Йоан Кръстител бе поучаван от Бога. Той изучаваше Божиите откровения в природата. Под ръководството на Божия Дух той изследваше свитъците на пророците. Ден и нощ Христос бе предметът на неговото изследване, на неговите размишления, докато умът, сърцето и душата му бяха изпълнени с това славно видение.

Той видя Царя в Неговата красота и собственото му аз се изгуби от погледа му. Видя величието на светостта и разбра колко неспособен и недостоеен е. Трябваше да проповядва Божията вест. Трябваше да устои в Божията сила и правда. Бе готов да стане небесен пратеник, защото бе съзерцавал Божеството. Можеше да устои на натиска на земните монарси, защото в трепет се бе покланял пред Царя на царете.

Не с изкусно подобрани аргументи или с фино скалъпени теории проповядваше Йоан своята вест. Стръскащ и сериозен, но в същото време пълен с надежда, се чуваше гласът му от пустинята: „Покайте се, понеже наближи небесното царство.“ (Матей 3:2) С нова непозната сила тази вест трогваше хората. Цялата нация бе разтърсена. Множества се стичаха в пустинята.

Неуки селяни и рибари от съседните области; римските войници от казармите на Ирод; военачалници с мечове на кръста, готви да потушат всичко, което може да мирише на бунт; алчни събирачи на данъци; както и свещеници от синедриона с филиактерии* по дрехите им – всички слушаха като омагьосани; и всички, дори фарисеите и книжниците, студените невъзприемчиви подигравачи, си отиваха смълчани със сърце пронизано от чувство за греховността им. Ирод в палата си чу вестта и гордият, закоравял към греха управник потрепери пред призива за покаяние.

В този век, точно преди Второто идване на Христос на небесните облаци, трябва да се извърши също такова дело като това на Йоан. Бог търси хора, за да подготвят народ, който ще устои във великия ден Господен. Вестта, предшестваща обществената служба на Христос, бе: покайте се, митари и грешници, покайте се, фарисеи и садудеи, „покайте се, понеже наближи небесното царство“. Като народ, който вярва в скорошното идване на Христос, ние имаме да разнесем една вест – „Пригответи се да посрещнеш твоя Бог“ (Амос 4:12).

Нашата вест трябва да бъде така пряма, както вестта на Йоан. Той изобличаваше царе за тяхното нечестие. Въпреки че излагаше живота си на опасност, той не се колебаеше да проповядва Божието Слово. И нашата работа в този век трябва да бъде извършена също толкова вярно.

За да поднесем такава вест, както правеше Йоан, трябва да имаме духовно преживяване като неговото. Същото дело трябва да се извърши и в нас. Необходимо е да гледаме към Бога и да Го гледаме така, че да изгубим от погледа си собственото аз.

Йоан носеше същото грешно естество и слабости, характерни за всеки човек; но докосването на Божията любов до него го бе

* Филиактерии – Божиите заповеди или текстове от закона, записани на лист и сложени в нещо като амулети

преобразила. След като службата на Христос беше вече започнала, учениците на Йоан дойдоха при него с оплакването, че хората следвали новия Учител, но той с радост посрещна Този, Чийто път подготвяше.

„Човек не може да вземе върху си нищо – каза той, – ако не му е дадено от Небето. Вие сами сте ми свидетели, че казах: „Не съм аз Христос, но съм изпратен пред Него“. Младоженецът е, който има невестата, а приятелят на младоженеца, който стои и го слуша, се радва твърде много поради гласа на младоженеца; и така тази моя радост е пълна. Той трябва да расте, а пък аз – да се смалявам.“ (Йоан 3:27-30)

Гледайки с вяра към Изкупителя, Йоан се бе издигнал до висините на себеотрицанието. Той не се стремеше да привлече хората към себе си, а да издига мислите им все по-високо и по-високо, докато те се насочат към Божия Агнец. Самият той беше само един глас, един вик в пустинята. Сега с радост прие мълчанието, за да могат очите на всички да бъдат обърнати към Светлината на живота.

Тези, които са верни на призванието да бъдат вестители на Бога, няма да търсят почести за себе си. Любовта към собственото аз ще бъде погълната от любовта към Христос. Те ще съзнават, че тяхната работа е да прогласяват подобно на Йоан Кръстител: „Ето Божият Агнец, Който взема върху си греха на света.“ (Йоан 1:29)

Душата на пророка, освободена от собственото Аз, бе изпълнена със светлината на Божеството. С думи, които бяха почти копие на думите на самия Христос, той свидетелстваше за славата на Спасителя: „Онзи, Който идва отгоре – казваше той, – е над всички; който е от земята, земен е и земно говори. Който идва от небето, е над всички“. „Защото Този, Когото Бог е изпратил, говори Божиите думи.“ (Йоан 3:31,34)

Всички Христови последователи ще участват в тази Негова слава. Спасителят можа да каже: „Не търся Моята воля, но волята на Този, Който ме е пратил.“ (Йоан 5:30) А Йоан заяви: „Господ не Му дава Духа с мярка.“ Така е и с последователите на Христос. Можем да получаваме от небесната светлина само когато желаем да бъдем освободени от собственото си аз. Можем да схващаме характера на Бога и да приемаме Христос чрез вяра само когато

се съгласим да приведем всяка своя мисъл в хармония с Христос. На всички, които направят това, Светият Дух се дава без мярка. В Христос „обитава телесно цялата пълнота на Божеството; и вие имате пълнота в Него“ (Колосяни 2:9,10).

Животът на Йоан Кръстителя не бе прекаран в безделие, в аскетична мрачност или в себелюбива изолация. От време на време той отиваше сред хората. И винаги с интерес наблюдаваше онава, което става в света. От тихото си убежище той наблюдаваше развитието на събитията. С проникателност, осветена от Божия Дух, той изучаваше характера на хората, за да може да разбира как да докосне сърцата им с небесната вест. Чувстваше тежката отговорност на своята мисия. В самота, чрез размишление и молитва той се стремеше да подготви душата си за доживотната служба, която му предстоеше.